

Puntdevista 85. Les frustracions dels nostres joves (18/3/2021)

Se'n parla arreu: la situació de pandèmia suposa un motiu constant de frustracions per als nostres joves, molts d'ells habituats a les sovintejades trobades col·lectives i a les sortides nocturnes a bars i discoteques (a vegades fins a les vuit del matí). I realment hi ha raons per comprendre i intentar compensar els obligats canvis d'hàbits que es veuen obligats a patir. Canvis que el jovent comparteix amb la resta d'edats, per cert. No cal dir com estem vivint la situació els anomenats "grups de risc", però ara ens centrarem en els més joves.

Tota situació és susceptible de ser aprofitada de manera positiva, i la present també. Potser aquest llarg període d'obligada reclusió i d'absència de sortides nocturnes pot fer repensar si la situació anterior era en tot la més desitjable. Ara, tal vegada, s'han trobat uns horaris nocturns més sans i raonables, que permeten gaudir millor del dia següent. Potser s'ha pogut dedicar un cert temps a la lectura d'obres literàries o d'esbarjo, que tenen pàgines senceres de text seguit, sense emoticones ni fotografies, i que permeten la reflexió més profunda. Potser s'han presentat més oportunitats per parlar amb els pares i resta de familiars, sense tanta presa, augmentant el mutu coneixement personal i gaudint de l'intercanvi d'experiències. Tal vegada s'ha propiciat més la participació en les tasques de la llar, descobrint trets de la gastronomia, per exemple. Potser, fins i tot, hi ha hagut oportunitat de conèixer millor l'entorn social i cultural, ...

La pandèmia ha portat conseqüències negatives per a la gran majoria dels sectors productius; ho sabem bé. I caldrà aplicar tots els esforços possibles per recuperar-los. Una economia tant dependent del turisme com la nostra s'ha vist afectada molt intensament per la manca de mobilitat i d'assistència a la restauració, als locals d'oci, als centres culturals, també. Però personalment soc dels qui pensen que tenim una quantitat de locals d'oci nocturn sobre-dimensionada, en comparació amb altres països del nostre entorn europeu; per tant no crec que hagi de ser el sector que mereixi més esforços per recuperar-lo.

Aquests possibles hàbits positius que comentava abans en els adolescents i joves a causa del toc de queda, tindrien més possibilitats d'arrelament si es reduís sensiblement el nombre de discoteques i el seu horari permanent durant tota la nit. I això no exclouria la possibilitat d'anar-hi molt de tant en tant. Segur que es poden trobar alternatives econòmiques més saludables per al conjunt de la població i beneficioses per al desenvolupament social i personal.

Cercant alguna altra qüestió que ens permeti treure ensenyaments positius de la dura situació que hem viscut i seguim patint encara, hi ha l'exigència que tant el tele-treball com l'aprenentatge a casa planteja. Exigència per superar les dificultats bàsicament amb l'esforç personal, exigència de ser ordenat i disciplinat per aconseguir les fites que se'ns proposen, exigència per advertir que la resolució de les qüestions plantejades i la consecució d'objectius és més important que el simple horari d'activitat laboral o d'assistència a les aules.

En aquesta societat amb forts desequilibris que tenim, la pandèmia ha aguditzat en moltes llars les necessitats de subsistència econòmica, i això pot haver estat

un factor de conscienciació per a adolescents i joves, que potser no eren prou coneixedors de les limitacions que travessaven els seus pares. Això pot haver-los obligat a replantejar-se fins i tot el seu futur. Perquè a més de la necessària solidaritat col·lectiva, molts hauran constatat la necessitat de la solidaritat intra-familiar. I això es pot concretar amb menys exigències econòmiques, d'indumentària, de tecnologia, etc., en benefici de l'economia familiar.

S'ha dit, i amb raó, que hem criat una generació juvenil entre cotons, que no sabem negar-los res perquè volem que tinguin allò que les generacions anteriors no tenien, ... però això no és sempre una bona solució per potenciar l'esforç personal, la ponderació i l'equilibri dins les possibilitats de cadascú. Sense falses moralines, però ben segur que una mica més d'austeritat en tots nosaltres no ens aniria malament, començant pels més joves; altres països més rics que nosaltres ho fan.

Jaume Sarramona

(www.sarramona.net)